

Arrest

nr. 343 256 van 23 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn en handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 7 november 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2025 diende verzoeker, de heer M.A.S., op de Belgische ambassade in Nairobi een visumaanvraag in voor zichzelf, en voor de kinderen A.S.M. en A. S. Mu. met het oog op gezinshereniging met respectievelijk de vermoedelijke echtgenote en de vermoedelijke moeder, zijnde Mw. A.Y.F., zijnde verzoekster. De kinderen hebben dezelfde geboortedatum en waren vier jaar oud op het ogenblik van de visumaanvragen.

Op 7 oktober 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de visa te verstrekken aan verzoeker en aan beide kinderen.

De eerste bestreden beslissing betreft de visumweigering voor het kind A.S.M. en luidt als volgt:

“(…)

On 07/10/2025,

(...)

The representative of the Minister competent for access to the territory, residence, settlement and removal of foreign nationals,

Has refused your visa application (...)

This decision is motivated by the following reason(s): see annex.

Commentaar:

In dit geval moet het volgende document binnen de 3 maanden worden voorgelegd : een document dat stelt dat [naam van verzoekster] [geboortedatum van verzoekster] beschikt over het hoederecht over de betrokkene. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap tussen de aanvrager en de vermoedelijke moeder de volgende documenten werden voorgelegd:

- een Somalische geboorteakte van de betrokkene
- een Somalisch identiteitsbewijs van de betrokkene

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten.

Dat bovendien blijkt dat de geboorte van de betrokkene werd geregistreerd op 09/01/2023, hetzij meer dan 1 jaar na de geboorte van de betrokkene op (...).

Dat volgens het voorgelegde certificaat tot bevestiging van identiteit de identiteit van de kinderen als volgt wordt genoteerd: M. A. S. en Mu. A. S. Dat echter volgens het voorgelegde geboortecertificaat de kinderen een andere naam dragen: M. S. M. en Mu. S. M. Dat duidelijk is dat er geen overeenstemming is in de naam van de kinderen tussen de voorgelegde documenten. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure. Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

(...)"

De tweede bestreden beslissing betreft de visumweigering voor het kind A. S. Mu. en luidt als volgt:

"(...)

On 07/10/2025,

(...)

The representative of the Minister competent for access to the territory, residence, settlement and removal of foreign nationals,

Has refused your visa application (...)

This decision is motivated by the following reason(s): see annex.

"Commentaar: In dit geval moet het volgende document binnen de 3 maanden worden voorgelegd : een document dat stelt dat [naam van verzoekster] [geboortedatum van verzoekster] beschikt over het hoederecht over de betrokkene. Het onderzoek van dit document zal de administratie in staat stellen om zich uit te spreken over de noodzaak om over te gaan tot een DNA-test om de verwantschap vast te stellen in het kader van de beveiligde procedure in samenwerking met de FOD Buitenlandse Zaken

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen in art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap tussen de aanvrager en de vermoedelijke moeder de volgende documenten werden voorgelegd:

- *een Somalische geboorteakte van de betrokkene*
- *een Somalisch identiteitsbewijs van de betrokkene*

Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar ze afkomstig zijn uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten.

Dat bovendien blijkt dat de geboorte van de betrokkene werd geregistreerd op 09/01/2023, hetzij meer dan 1 jaar na de geboorte van de betrokkene op (...).

Dat volgens het voorgelegde certificaat tot bevestiging van identiteit de identiteit van de kinderen als volgt wordt genoteerd: M. A. S. en Mu. A. S. Dat echter volgens het voorgelegde geboortecertificaat de kinderen een andere naam dragen: M. S. M. en Mu. S. M. Dat duidelijk is dat er geen overeenstemming is in de naam van de kinderen tussen de voorgelegde documenten. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

(...)"

Met een schrijven van 6 januari 2026 heeft de gemachtigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geïnformeerd over het feit dat de gemachtigde akkoord is met een DNA-procedure tussen verzoekster en de twee kinderen.

Tegen de visumweigering voor verzoeker diende hij eveneens een beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 351 992.

2. Onderzoek van het beroep

In het middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de artikelen 10, 11 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

Zij lichten het middel toe als volgt:

"Toepasselijk recht:

Verzoekende partij wenst op te merken dat de referentiepersoon, [naam verzoekster], in België werd erkend als vluchteling op 10 juni 2024. De oude regels, zoals van toepassing vóór de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft, zijn in casu dus van toepassing.

Artikel 10, §2, 5e lid Vw.: "Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt."

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.: (...)

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de

bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

Artikel 12bis, §2 Vw. stelt in het derde lid: “De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.” Het vijfde en zesde lid van deze bepaling stellen: “In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.”

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

De omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, BS 2 juli 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt

of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen" 1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband [...] 2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name: Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz." De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 12bis, § 7 Vw.: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklust van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden."

Artikel 5.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet dat de bevoegde instanties zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis stellen van de ten aanzien van hem genomen beslissing. Het is enkel in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, dat deze termijn verlengd kan worden.

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 9.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond."

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Artikel 12.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen. Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft. De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het

voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

“Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

“In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma’s en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt. De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCRbeginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen”. (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De UNHCR beginselen inzake DNA tests stellen onder meer:

“12. The existence of family relationships is a matter of fact to be established by evidence. Evidence may be in the form of documentary proof or by way of oral evidence. In regard to the situation of refugees, it should be recognized that they are often obliged to flee without personal documents. Moreover, in many instances, the relevant civil status documents are simply not issued to begin with. Hence there may be situations in which relationships can be proved only through oral evidence on the part of the refugees concerned. Thus, interviewing family members should normally be undertaken as the primary means of establishing family relationships. Where documents are available, they should be used as corroborative evidence.⁹ Care should however be taken to prevent that, because of pressure to produce such documents, refugees are driven to take risky actions. These may include, for instance, desperate measures to sneak back home and/or approach the authorities of the country of origin, which could place them at risk of arrest, detention or other inordinate consequences.

13. In line with the above, UNHCR considers that DNA testing to verify family relationships may be resorted to only where serious doubts remain after all other types of proof have been examined, or, where there are strong indications of fraudulent intent and DNA testing is considered as the only reliable recourse to prove or disprove fraud.”

En met betrekking tot de duur van de procedure en de kosten stelt het UNHCR dat een DNA test niet mag leiden tot een verlenging van de reeds langdurige gezinsherenigingsprocedures en dat de kosten van de DNA test door de Staat zouden moeten gedragen worden:

“32. DNA testing should not delay the often already lengthy family reunification process. The cost of a DNA test should be borne by the State requiring the test. Costs associated with DNA testing requested by refugees could be waived on humanitarian grounds, or, at least, the relevant government could consider reimbursing the costs.²⁰”

In HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022 oordeelt het Hof dat de Gezinsherenigingsrichtlijn conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten moeten gelezen worden:

“41 Artikel 7 van het Handvest erkent met name het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat artikel 7 moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

In HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn:

“43 Zoals er in punt 37 van dit arrest aan is herinnerd, streeft richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak”

In zaak C-1/23 PPU, 18 april 2023 aanvaardt het HvJ dat er spoedeisendheid is en dat die blijkt uit de scheiding van een kind van diens vader en er een risico is op ernstige schade in de ouder-kind relatie.

In HvJ, zaak C-635/17, 13 maart 2019 oordeelt het Hof dat bij een onderzoek van de bewijskracht bewijselementen en verklaringen of uitleg van de verzoeker gezinshereniging de lidstaat rekening houden met leeftijd, geslacht, opleiding, herkomst, specifieke culturele aspecten, ... van deze verzoeker:

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.”

Bij het ontbreken [van] bewijsstukken kan de lidstaat aanvullende verificaties organiseren, zoals een onderhoud met de gezinshereniger:

“79 Bovendien kunnen het ontbreken van de overlijdensakten van de biologische ouders en het feit dat de daarvoor gegeven uitleg niet voldoende plausibel is, op zich niet de conclusie rechtvaardigen dat een verzoek om gezinshereniging noodzakelijkerwijs wordt gedaan in een context van kindervervoer of mensenhandel. Dienaangaande volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk de betrokken lidstaat rekening houdt met andere bewijzen voor het bestaan van een gezinsband en zich niet uitsluitend kan baseren op het ontbreken van bewijsstukken, gelezen in het licht van artikel 7 en van artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, dat de nationale autoriteiten, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, gehouden kunnen zijn om de nodige aanvullende verificaties te verrichten, zoals het organiseren van een onderhoud met de gezinshereniger, teneinde het bestaan van dergelijke fenomenen uit te sluiten.”

Uit niets blijkt dat bij het ontbreken van documenten er standaard mag overgegaan worden tot een DNA test.

Ellen DESMET wijst er met CHETAİL (V. CHETAİL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAİL en C. BAULOZ (eds.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: “de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VVK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VVK om negatieve

gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf.” (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).

Toegepast op dit dossier:

De referentiepersoon, mevrouw (...), vroeg in België om internationale bescherming en werd door het CGVS erkend als vluchteling op 10 juni 2024. Artikel 10 Vw. en de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn bijgevolg op haar van toepassing.

Eerst en vooral stelt de verwerende partij dat de verzoekers binnen de drie maanden een document moeten voorleggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon beschikt over het hoederecht van de betrokkene. Momenteel verblijven de kinderen bij hun vader in Nairobi, Kenia. In casu wordt het hoederecht gedeeld, en de vader van de verzoekers, (...), heeft zelf eveneens een visumaanvraag gezinshereniging ingediend. De vraag naar documenten die het hoederecht van de referentiepersoon aantoont is enkel nuttig in zoverre de kinderen zonder hun vader naar België zouden reizen. In voorliggend geval is het echter zo dat de visumweigering voor de vader onwettig is en middels een onderscheiden verzoekschrift wordt aangevochten.

In casu werden er wel degelijk officiële documenten ingediend ter staving van de verwantschap tussen de aanvragers, A.S.M. en A.S. Mu., en de referentiepersoon, namelijk een Somalische geboorteakte en een Somalisch identiteitsbewijs.

Verwerende partij stelt dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd, waardoor er geen zekerheid bestaat over de authenticiteit ervan, dat de geboorte van betrokkene op een later moment dan de geboorte is geregistreerd, en dat er geen overeenstemming is in de naam van de kinderen tussen de voorgelegde documenten.

Er liggen echter voldoende bewijzen voor van de verwantschap tussen de referentiepersoon en haar kinderen. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk, onder meer uit de verklaringen tijdens het DVZ-interview, dat zij de moeder is van twee kinderen, een tweeling, geboren op 12 september 2021.

Hoewel niet alle documenten werden gelegaliseerd, werd de verwantschap wel degelijk onderbouwd met officiële Somalische documenten en geloofwaardige verklaringen. Alles samen toont op een overtuigende manier aan dat de referentiepersoon de moeder is van (...) en (...). Verzoekende partij begrijpt niet waarom verwerende partij hier geen rekening mee houdt of er motieven over opneemt.

Daarboven heeft de verwerende partij nagelaten rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekers, terwijl zij daartoe wel verplicht is.

Door te beslissen dat de documenten die de verzoekende partij voorlegt niet volstaan om de afstammingsband tussen verzoekers en de referentiepersoon te aanvaarden, past verwerende partij het voordeel van de twijfel niet toe.

Een DNA test is duur en tijdrovend en zou enkel in laatste instantie mogen georganiseerd worden, na een persoonlijk onderhoud met de referentiepersoon waarin zij erg makkelijk enige twijfel over de verwantschapsband met haar zoon zou kunnen opklaren.

Verwerende partij miskent dan ook de cascaderegeling en schendt artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Indien een DNA test noodzakelijk zou zijn om twijfel over de afstammingsband met de kinderen op te klaren dient deze test georganiseerd te worden binnen de wettelijke termijnen die voorzien worden door de gezinsherenigingsrichtlijn, i.e. maximaal 9 maanden, eventueel, in bijzonder complexe situaties, 2 maal verlengbaar met drie maanden, mits een gemotiveerde beslissing hiertoe waarvan de verzoekers ook in kennis worden gesteld.

Verzoekende partij is het fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigeringsbeslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan. Er bestaat geen enkele wettelijke basis voor. De Gezinsherenigingsrichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien in duidelijke termijnen en procedurele garanties en garanties met betrekking tot het hoger belang van het kind.

De Gezinsherenigingsrichtlijn streeft een snelle procedure na. Er kan slechts een weigeringsbeslissing genomen worden eens er is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. Er is geen wettelijke grond om een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van aanvullend onderzoek.

Uw Raad bevestigt in arrest nr. 290 838 van 22 juni 2023, dat artikel 12bis Vw. vereist dat een eventuele DNA test gebeurt in het kader van het onderzoek van de aanvraag en niet na afwijzing van de aanvraag.

Er is geen wettelijke grond die toelaat om in plaats van het aanvullende onderzoek te voeren tijdens de wettelijke termijn die verwerende partij daartoe ter beschikking heeft, een weigeringsbeslissing te nemen met oog op het voeren van een aanvullend onderzoek na de weigeringsbeslissing.

Het is niet wettig, het is precair, het is traag, het is arbitrair, het is intransparant en het is niet billijk.

Verwerende partij schendt artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de bovengeciteerde bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, het doeltreffendheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van Unierecht, artikelen 7 en 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, en de individualiseringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, evenals de formele en materiële motiveringsplicht.”

Verzoekers wijzen op het feit dat de referentiepersoon, verzoekster, erkend is als vluchteling op 10 juni 2024. Ze wijzen op de relevante nationale en Europese regelgeving, zoals de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, de artikelen 5.2, 5.4, 9.2, 11.2, 12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en de Richtsnoeren van de Europese Commissie voor de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoekers gaan ook in op de UNHCR beginselen inzake DNA tests en op rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaak C-279/20 van 1 augustus 2022 onder meer aangaande de artikelen 24.2 en 24.3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, die onder meer betrekking hebben op het recht van het kind om regelmatige persoonlijke contacten met zijn beide ouders te kunnen onderhouden. Ook de zaken C-230/21 van 17 november 2022, C-1/23 PPU van 18 april 2023 en C-635/17 van 13 maart 2019 komen uitgebreid aan bod.

Concreet gaan verzoekers in op het motief dat van verzoekster wordt verwacht dat ze binnen de drie maanden een document moet voorleggen waaruit blijkt dat ze over het hoederecht van de kinderen beschikt. Ze wijzen erop dat de kinderen met hun vader in Nairobi verblijven en het hoederecht wordt gedeeld. De vader heeft ook een visumaanvraag ingediend, die volgens verzoekers ten onrechte werd geweigerd. Volgens verzoekers is de vraag naar documenten aangaande het hoederecht enkel nuttig in het geval de kinderen zonder hun vader naar België zouden reizen.

Verder stippen verzoekers aan dat ze in casu wel degelijk officiële documenten hebben ingediend ter staving van de verwantschap tussen de indieners en de referentiepersoon, zijnde een Somalische geboorteakte en een Somalisch identiteitsbewijs. De gemachtigde wijst op het feit dat de documenten niet gelegaliseerd zijn waardoor er geen zekerheid is over de authenticiteit ervan, dat de registratie van de geboorteakten meer dan een jaar na de geboorten van de kinderen is gebeurd en dat er geen overeenstemming is tussen de naam van de kinderen. Ze zijn evenwel van oordeel dat er voldoende bewijzen voorliggen om de verwantschap aan te tonen. Bijkomend blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster de moeder is van twee kinderen, een tweeling, geboren op (...). Dit toont samen aan dat verzoekster de moeder is van de betrokken kinderen en verzoekers begrijpen niet waarom de gemachtigde hier geen rekening mee gehouden heeft. Aangaande de DNA-testen wijzen verzoekers erop dat die duur en tijdrovend zijn en enkel in laatste instantie mogen georganiseerd worden, na een persoonlijk onderhoud met verzoekster waardoor volgens verzoekers zonder twijfel de verwantschapsband zou kunnen opgeklaard worden. De gemachtigde heeft volgens verzoekers de cascadereregeling, zoals voorzien in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, geschonden. Bovendien stippen verzoekers aan dat indien een DNA-test toch noodzakelijk wordt geacht om twijfel over de afstammingsband met de kinderen op te klaren, dan zou deze binnen de wettelijke termijnen moeten georganiseerd worden, zijnde maximaal 9 maanden, eventueel in bijzonder complexe situaties verlengbaar met twee keer drie maanden, mits motivering waarvan de verzoekers ook in kennis worden gesteld. Het is strijdig met de aangehaalde bepalingen in de Vreemdelingenwet en de Gezinsherenigingsrichtlijn om al weigeringsbeslissingen te nemen, nog voor tot een DNA-onderzoek over te gaan. De Gezinsherenigingsrichtlijn streeft immers een snelle procedure na en er kunnen pas weigeringsbeslissingen genomen worden eens nadat uit aanvullend onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. In die zin verwijzen verzoekers naar een arrest van de Raad. Het nemen van weigeringsbeslissingen met het oog op het voeren van een aanvullend onderzoek is strijdig met onder meer artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Verzoekers verzochten het bestuur in casu om de afgifte van een visum type D voor de tweeling M.A.S. en Mu.A.S. teneinde verzoekster, van wie zij stellen dat zij hun moeder is, in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriepen zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Beide partijen zijn het erover eens dat de toepasselijke Vreemdelingenwet, deze is van voor de wetswijziging door de wet van 18 juli 2025.

De gemachtigde weigert de visumaanvragen, en bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, in hoofdzaak omdat de voorgelegde documenten niet zijn gelegaliseerd, de registratie van de geboorteakten laattijdig is en omdat de namen van de kinderen op het certificaat van bevestiging van identiteit en de geboorteakten niet volledig gelijkloend zijn. Hij geeft evenwel aan dat het bewijs van afstamming kan geleverd worden door een DNA-test en dat, indien de resultaten positief zijn, deze kunnen worden ingeroepen *“als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing”*.

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België, waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnenkwam, stelt artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Inzake het bewijs van de afstammingsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. (eigen onderlijnen)

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.” (eigen onderlijnen)

Voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11, tweede lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

Zoals verzoekers aanvoeren, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”.

Artikel 11, lid 2 van deze richtlijn preciseert dat het om “*officiële bewijsstukken*” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat “*andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt*”.

Artikel 5, lid 2, tweede alinea van de richtlijn preciseert dat “*teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht*.”

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Uit het voorgaande blijkt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wijst dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Er blijkt ook dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht. Er moet verder nagegaan worden of verzoekers hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden. In casu kan niet blijken dat verzoekers niet hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht. Er blijkt evenmin een manifest geval van fraude aangezien de gemachtigde blijkens de beslissingen zich niet uitdrukkelijk beroept op fraude. Uiteraard sluit het voldoen aan de samenwerkingsplicht niet uit dat de gemachtigde tot de conclusie kan komen dat twijfels blijven bestaan aangaande de voorgelegde geboorteakten en certificaten tot bevestiging van de identiteit.

Echter, zelfs indien de gemachtigde de voorgelegde geboorteakten en ander certificaten niet aanvaardt, dan nog blijkt dat die voorliggende situatie wordt geregeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid over te gaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of voor te stellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In casu blijkt vooreerst inderdaad niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster in haar procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB). Uit stuk 55 in het administratief dossier, meer bepaald de “*verklaring betreffende procedure*” bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat verzoekster deze kinderen ook heeft vermeld. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde in het licht van de cascaderегeling, zoals voorzien in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, is overgegaan (of heeft laten overgaan) tot een onderhoud aangaande het vastgestelde verschil in samenstelling van de achternaam tussen beide voorgelegde certificaten.

In casu blijkt dat wat betreft de bijkomende analyse, zijnde de DNA-test, de gemachtigde dit, blijkens de bestreden beslissingen, zelf aangewezen acht. Toch verwierp de gemachtigde reeds op 7 oktober 2025 de visumaanvragen en stelt hij dat dit bewijs, indien positief, kan worden voorgelegd in het kader van een nieuwe beslissing. Verzoekers voeren aan dat indien de gemachtigde een DNA-test wil uitvoeren, dit dient te gebeuren binnen de termijn die voorzien is voor de aanvraag gezinshereniging en niet na een weigeringsbeslissing. Hoewel de gemachtigde blijkens artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van officiële of andere geldige bewijzen niet verplicht is om over te gaan tot een onderhoud of bijkomend onderzoek, blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissingen dat de gemachtigde zelf aanstuurt op het uitvoeren van de DNA-test in het kader van een bij de FOD Buitenlandse zaken aangespannen procedure en dat de gemachtigde de bloedverwantschap vermoedt. Overeenkomstig de cascaderегeling van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde aanvaard dat verzoekers de mogelijkheid moeten kunnen krijgen om de verwantschap aan te tonen door middel van aanvullende analyses, in casu DNA-onderzoeken.

De gemachtigde leek de opstart van de DNA-onderzoeken evenwel afhankelijk te stellen van het voorafgaand voorleggen van een document dat stelt dat verzoekster over het hoederecht beschikt over de betrokkene. De enige juridische grondslag die in de bestreden beslissing wordt vermeld, is evenwel artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat een DNA-onderzoek slechts kan worden uitgevoerd nadat er eerst een bijkomend document aangaande het hoederecht is voorgelegd. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de gemachtigde voorafgaandelijk aan de zitting de informatie heeft overgemaakt dat ondertussen het akkoord werd gegeven om te starten met de DNA-procedures.

Verder kan de Raad verzoekers volgen waar zij stellen dat de aanzet om een DNA-test te laten afnemen haaks staat op het feit dat de weigeringsbeslissingen al zijn genomen. Er staat immers in artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat in het geval van de familieleden van een erkende vluchteling, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, de beslissing niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen. In casu worden de bestreden beslissingen nochtans, zonder voorafgaandelijk onderhoud en zonder voorafgaandelijke DNA-testen, wel gesteund op het feit dat de voorgelegde documenten, om drie redenen, niet worden aangenomen.

Er blijkt in casu ook dat de gemachtigde nog de tijd had om die DNA-testen te laten uitvoeren voor het nemen van de weigeringsbeslissingen, nu de aanvragen volgens het administratief dossier werden ingediend op 16 januari 2025. Volgens artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht en kan blijkens artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in bijzondere omstandigheden, die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen.

In een dergelijke situatie is het dan ook onzorgvuldig om reeds weigeringsbeslissingen te nemen, alvorens verzoekers te horen of laten horen en zonder eerst over te gaan tot de door de gemachtigde voorgestelde DNA-onderzoeken.

Een schending van artikel 12bis §2, derde en vijfde lid iuncto §6 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen geeft verweerder eerst een uitgebreide theoretische toelichting, die gelijkloopt met het theoretisch kader van verzoekers. Concreet wijst verweerder opnieuw op de andere samenstelling van de familienamen van de kinderen tussen de geboortecertificaten en de certificaten tot bevestiging van de identiteit. Hij stipt aan dat ook in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van de verklaringen van verzoekster bij het indienen van haar VIB, weer een andere schrijfwijze zou worden vastgesteld in de namen van de kinderen. Wat dit laatste betreft stelt de Raad evenwel vast dat die namen overeenkomen met de namen op de certificaten tot bevestiging van identiteit, met uitzondering van de laatste letter van de voornaam. De Raad acht dit verschil evenwel verwaarloosbaar en de gemachtigde heeft hier ook niet op gewezen in de bestreden beslissingen. Het verschil in de samenstelling van de familienamen tussen de geboortecertificaten en de voormelde certificaten is daarentegen wel relevant, doch de Raad

herhaalt dat verzoekers niet zijn uitgenodigd dienaangaande een verklaring te verschaffen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verweerder in de nota niet ingaat op het betoog van verzoekers dat indien de gemachtigde het aangewezen acht over te gaan tot DNA-testen, deze hadden moeten gebeuren binnen de ruime voorziene wettelijke termijnen, zoals bepaald in artikel 12bis §2, derde en vijfde lid iuncto §6 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan het nemen van de weigeringsbeslissingen.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.
Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES